

EVA

Eva van Dorst-Smit (42) vertrok in 2011 met haar man Maarten en hun kinderen Phileine en Berend naar hartje Frankrijk. Drie jaar later kochten ze daar een oude wijnboerderij in Saint Georges sur Cher. Hier runnen ze een reclamebureau, vakantiehuis en meubelatelier, waar ze Franse brocante restaureren voor verkoop. Elke maand geeft Eva ons een kijkje in haar leven.

Mijn fluorescerende 4-L

Sinds vandaag hoef ik de lampen van mijn Renault 4 bijna niet meer aan te steken. Mijn Quatrelle (afgekort 4-L), zoals ze 'm in Frankrijk noemen, geeft een soort van licht in het donker! Het was niet de bedoeling hoor, dit fluorescerend statement, maar mijn kleurenfetisj is weer eens extremer uitgepakt dan ik bedoelde. Bij het naar school brengen van onze jongste vanmorgen voelde ik me dan ook lichtelijk opgelaten toen ik de drukke parkeerplaats op reed. Nou moet ik toegeven, de oude witte met roestvlekken bespikkelde Quatrelle viel voorheen heus ook al op. 'Die blonde Hollandse die hortend en stotend door het pompen van de choke het schoolplein bijna op rijdt, intussen met een zeempje haar voorruit poetsend...' Ik hóór het de ouders van de andere kinderen bijna denken. Waarna de benzinedampen met loodvervanger een stinkende herinnering aan mijn komst achterlaten. Maar vandaag moesten de ouders behalve een neusknipper ook een zonnebril opzetten...

Hoezo fluo? Nou, het kleurenpalet van de plaatselijke doe-het-zelfzaak is niet conform de realiteit zal ik maar voorzichtig concluderen. Manlief en ik hingen boven de verfwaaijer en wezen een authentiek erwitjes-groen aan. Dat zou mijn Franse scheurbakkie wel goed doen. Na drie jaar door weer en wind te hebben gereden leek het retro wagentje bijna het paard van Pippi Langkous: wit met (roestige) spikkels. Een lik verf zou dus wel volstaan. Maar tijdens het openklikken van de pot zeiden Maarten en ik in koor: "Euh, deze kleur is toch veel lichter?" Onze drang om aan de slag te gaan

was echter te groot. Ik doopte een kwast in de pot en prevelde: "Misschien dat de kleur bijtrekt als hij droog is?" Voordat we er erg in hadden stonden we fanatiek te rollen en te schilderen. De zon scheen, appelcider erbij. We waren in onze sas. Totdat onze bevriende wijnboer Vincent spontaan het erf op stapte en een gillette slaakte: "*C'est quoi ça?! C'est fluo!*" Dat was denk ik onze eerste realitycheck. "Ja, hij gaf wel een beetje licht ja", zeiden we, nog steeds enigszins in de ontkenningfase. Maar dat

zou met verflaag twee wel goed komen. Voorzichtig opperde onze vriend wat andere kleuren. Terwijl de discussie aanhield, rolden wij stug door. Waar waren we aan begonnen, fluo? dacht ik bij mezelf.

Het bracht me terug naar het moment waarop we het Renaultje vonden, in z'n originele witte lak. In een schuur bij een 93-jarige boer, waar we industriële werkbanken opkochten.

Het leek de perfect vondst: zo'n wagen die werd verzorgd en geliefkoosd door een bejaarde. Maar al snel bleek het de duurste vergissing ooit. Alles moest worden vervangen. Alleen de buitenkant bleef authentiek wit. De mensen in het dorp wisten te vertellen dat de 4-L van meneer Pépinière (slechthorend!) altijd in de tweede versnelling rondreed, ook met zeventig kilometer per uur. Dat verklaarde veel reparaties.

Nu, na al die jaren, maakt deze oldtimer z'n rentree. Fluo of niet, het feit dat meester Remy en meester Arno op het schoolplein hun duim opstaken en me verbaasd nastaarden, belooft in elk geval dat deze Quatrelle niet snel zal worden vergeten. Allez-hop!

'Onze bevriende wijnboer slaakt een gillette bij het zien van de verf op de auto: *'C'est quoi ça? C'est fluo!'*